

Magyarságismereti MK.: Ráczy György III. éves gyj.

Zrínyi MK.: Nyikos Gyula szigorló bölcész

Magyar Szó MK.: K. Kiss Ilona II. éves vj.

Művészetkedvelő MK.: KogutowiczManuela IV. éves tj.

271/ö. Szeri Tisztképző cserkész Cs.: Németh Ferenc III. éves tj.

SzEAC: Bácsy Zoltán III. éves vj.

(A felsorolt elnökségi és tanácsstagokat az 1942. november 18-i választógyűlés választotta meg, illetőleg az új elnök nevezte ki.) És most Koch Sándor tanár-elnök úrnak szól a hála és a köszönet szava. Az elmúlt évben nagyon sokat tett a SzEI-ért. Számtalan órát áldozott, munkát, gondolatot, tanácsot adott a deákság teljesebb életének megvalósításért. Most, amikor újra elvállalta a SzEI tanár-elnökséggel járó mérhetetlenül sok törődést, kétszeresen szól Neki köszönetünk, mert tudjuk, hogy ő mindig kész az áldozatra, és örömet ad nekünk gazdag életéből. Legyen isten áldása továbbra is értünk végzett nagy-nagy munkáján.

Szegedi Híd (1942) december 20. oldal

576. Az Emericana tevékenysége

Az Emericana egyetemi hallgatókból álló Marisia korporációja az utóbbi időben ismét értékes munkát fejt ki az egyetemen a katolikus öntudat ébrentartása érdekében. A katolikus Alföld 1942. novemberi száma részletesen ismertette az emericánás munka célkitűzéseit. Az egyetemista emericánások azóta kívánsághangversenyt rendeztek sebesült honvédeink számára, majd vendégül látták őket. Kaszap István emlékének két ünnepség megrendezésével hódoltak: a Belvárosi Moziban az ifjúság, a Tisza Szállóban pedig a nagyközönség számára tartottak nagyszerű Kaszap-emlékünnepeket. A két előadáson mintegy 2000 ember vett részt. Két alkalommal is közös áldozáson voltak a jezsuita templomban. December 6-án műsoros Mikulás-estet rendeztek. legutóbbi megmozdulásuk a december 19-i karácsonyi ünnepség volt, amelyen az emericánás életfelfogásra jellemző alábbi köszöntő hangzott el:

Kedves Emericánás Testvérek!

Karácsony estéjére, a szeretet ünnepére jöttünk most össze. Azonban mindjárt a kezdet kezdetén joggal vetődik fel egy kegyetlen kérdés: vajon beszélhetünk-e a jelen szörnyű válságában, napjaink rettentő bizonytalanságában, korunk vajúdo forrongásában még komolyan és őszintén a szeretetről? Nem üres szó-e, nem tartalom nélküli frázis-e, nem elérhetetlen álom vagy soha nem teljesező utópia-e ma ez a fogalom? Hiszen, ha a harcterek felé tekintünk, fiatal életek temetését, a fiaikat sirató anyák keserves zokogását, mésszel belocsolt tömegsírok végeláthatatlan erdejét és gyzszalok fájdalmasan egyhangú melódiáját figyelhetjük meg. Itthon csüggedt öregeket s a kétségbeeséstől gyakran riadt arcú fiatalokat látunk. nem baráti szellemben összeforrott, hanem egyéni érdekeket

hajhászó, önző célok megvalósításáért küzdő, az örök érdekeket semmibe vevő, vallási öntudatában nagyrészt erősen megrendült ifjúság építi a magyar jövődő alapjait.

Ma már ott tartunk, hogy Szegeden, a katolikus többségű Magyarország csaknem szinkatolikus városában, Szent Gellért csanádi püspök székhelyén, bizonyos nem hivatalos körök kiadták a jelszót, hogy el kell tiporni az Emericánát, az egyetemen működő katolikus ifjúsági szervezetet.

Mi, emericánások, ennek ellenére rendíthetetlenül hiszünk a szeretet hatalmában. Tudjuk, hogy a szeretet volt az az erő, amely az elmúlt évek tépázó viharai közepette is összetartotta a mi kis családunk mindenegybes tagját. A szeretet volt az a tényező, amely az ellenséges és nem mindig az igazságon alapuló propaganda minden erőlködése ellenére bátrakká tette a mi fiainkat és leányainkat, hogy hűségesekek maradjanak Szűz Máriás zászlónkhoz. A szeretet tett erősekké bennünket arra, hogy a meleg szobák kényelmes bárskéi helyett dideregve is kitartsunk a megfázás ellen nem sok védelmet nyújtó, de számunkra mégis oly kedves régi emericánás otthonunk mellett. A szeretet tanított meg bennünket arra, hogy az anyagi előnyök kiaknázása helyett gyakran az áldozathozatal és a lemondás nehézségét kell vállalnunk. Mi oly sokat adtunk az Emericánának és oly keveset kaptunk tőle, majdnem semmit, egy – mások számára talán szürke – szót, szeretetet... a hitünk szeretetét, fajtánk szeretetét, hazánk és nemzeti eszményeink szeretetét. Szeretetet, amely mindent eltűr, mindent elfelejt, mindent megbocsát, de végül győzedelmeskedik. S számunkra ez mégis mindennél többet ér, mert mint a múltban egy emericánás vezetőegység megállapította – mi nem az időjárásával tovaszáguldó jelszavakat írunk az élet naptárának homlokára mottóul, hanem az emberi örök eszmékbe fogjuk az idők viharát, mi nem lehetünk a korszerűség divatjának bohócai, hanem szeretnénk a korfelettség alappillérei lenni. Mi szeretnénk belevinni az időbe az időfelettséget, a mulandóságba a halhatatlanságot, a nemzeti öncélúságba a világhódító nemzetfelettséget, a test és a vér együttesébe a lelket, az életbe az Istent. Mi szeretnénk józanul élni a hangzatos jelszavak dinamikájának gőzétől mámoros világban. Mi szeretnénk igazán élni és a nemzeti társadalom minden egyes tagjának megadni az őt megillető emberi jogot, mert mi gondolunk az igazságtalanság szörnyű bűnhódására. Mi szeretnénk jámborul élni a vér és fajimádat eszményétől elvakított életben.

Ehhez hűség, tettekrekszség és bizalom kell. Az eszmékhez való ragaszkodásra van szükségünk a hűtlenség szédítő diadalmaskodási időszakában, tettekrekszségre a tehetetlenség megbénító járványában, s megalkuvás és meghátrálás nélküli bizalomra a megvalósítás kivitelének lehetőségében. Vegyük tudomásul: a történelem tanítja, hogy maroknyi hadseregek is arattak már óriási győzelmekek. Ilyenkor azonban minden egyes harcost megingathatatlan kitartás és példátadó áldozatkérszség jellemzett. Ne aggasszony tehát az senkit, hogy hányan és hogyan dolgoznak. Aki önszántából közénk jött, az teljesítse kötelességét és ne másokat

bíráljon, hanem maga mutasson jó példát a munkára. Erre tanít bennünket annak a kisdednek a példája, akinek érkezését most várjuk. Várjuk, mert Ő elhozza a világégés e borzalmas esztendejében is a lelkek igazi békéjét; várjuk, mert a körülötte kiáradó fény eloszlatja e nehéz idők minden terhének és súlyos gondjának sötét felhőit. Várjuk s Ő eljön. Kérjük, hogy Ő áldja és védje meg az Emericánát!

Az egyetemista emericánás ifjúság bizakodással tekint az 1943. esztendő elé, és reméli, hogy a hit, szeretet és a munka útján haladva komoly eredményeket fog elérni ebben az évben is.

Katolikus Alföld VIII. /XXIII./ (1943) január 15. 5. oldal

577. Nagy siker mellett zajlott le a szegedi ifjúság Turáni ünnepélye

A Turul Szövetség kerületi vezérsege és a Turáni Társaság rendezésében vasárnap délelőtt 11 órakor nagy siker mellett folyt le az egyetem bölcsészeti karának nagy előadótermében a szegedi Turáni Ünnepély, melyen a város képviselőin, az egyetemi és főiskolai tanárokon és az ifjúságon kívül számosan jelentek meg a város közönségéből is. Az ünnepség a Himnusszal kezdődött, majd Sacsó László kerületi vezérhelyettes mondotta el megnyitó beszédét, melynek keretében rámutatott arra, hogy ma minden nemzet igyekszik ősi, mély gyökerekből táplálkozó nemzeti kultúrája alapján nemzeti öntudatra nevelni ifjúságát.

A kerületi vezérhelyettes beszéde után Gergelyffy Gábor dr. a Turáni Társaság igazgatója ismertette a Turáni mozgalom jelentőségét. A lelkesedéssel fogadott ismertetés elhangzása után, Demeter Margit, a Botond B. E. leventéje, Kisfaludy János és Vikár Béla fordításában két finn verset szavalt nagy sikerrel.

Ezt követően Cholnoky Jenő dr. egyetemi tanár, a Turáni Társaság elnöke tartotta meg előadását. Ezután Hortobágyi Margit zongorakísérete mellett Bányai Éva finn népdalokat énekelt nagy sikerrel, majd Zalányi Sámuel japán költők verseiből szavalt mély átérzéssel. A műsor utolsó pontjaként Naszády József: Sibelius Valse triste-jét játszotta zongorán nagyszerű technikával, s finom tolmácsolásban. A nívós, szép ünnepség Sacsó László kerületi vezérhelyettes zárószavaival ért véget.

Szegedi Napló XIX. (1943) március 2. 4. oldal

578. Fontos miniszteri rendelet az egyetemi és főiskolai ifjúsági egyesületekről

Szinyei-Merse Jenő kultuszminister legújabb rendeletével jóváhagyta a Magyar Nemzeti Diákszövetség alapszabályait, amely rendkívül érdekes intézkedéseket tartalmaz. Így kimondja, hogy minden egyetemi és főiskolai ifjúsági egyesület és minden ifjúsági vallásos egyesület működésének feltétele az, hogy alapszabályaiban meghatározott céljának megfelelő egyetemi és főiskolai ifjúsági szövetség kötelékébe tartozzék. A szövetség azonban csak